

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 36

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 12 ianuarie 2005

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		Decizia nr. 464 din 28 octombrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă.....	4-5
Decizia nr. 457 din 28 octombrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 ¹ pct. 1 lit. b) și art. 385 ¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală.....	1-3	REPUBLICĂRI	
		Hotărârea Guvernului nr. 869/2001 privind organizarea și funcționarea Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie	6-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 457 din 28 octombrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) și art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

în Dosarul nr. 2.873/2003 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 februarie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 2.873/2003, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹**

Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) și art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, ridicată de Gheorghe Igna

pct. 1 lit. b) și art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală. Excepția a fost ridicată de Gheorghe Igna într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat de acesta împotriva Sentinței penale nr. 6 din 17 iunie 2003, pronunțată de Curtea de Apel Oradea, sentință prin care a fost condamnat la un an închisoare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (1) și (2), art. 53 alin. (1), art. 124 alin. (2) și art. 129 din Constituție, care reglementează egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, înfăptuirea justiției și folosirea căilor de atac. În esență, în motivarea excepției se arată că normele procedurale penale criticate sunt neconstituționale, întrucât „pentru o anumită categorie de persoane [și anume persoanele prevăzute în art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală — judecătorii de la judecătorii și tribunale, procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanțe și notarii publici] legea instituie un regim discriminatoriu și restrictiv, privând această categorie de persoane de accesul liber la justiție și posibilitatea de a folosi toate căile de atac pe care legea le prevede pentru toți cetățenii“.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală consideră că excepția ridicată nu este întemeiată, deoarece legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, fără a fi încălcat accesul liber la justiție, care nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. De asemenea, arată că nu se poate susține că prin nereglementarea în cazul magistraților și notarilor și a căii de atac a apelului, aceștia sunt privați de această cale, fiindu-le afectate drepturile procesuale, câtă vreme legiuitorul a stabilit prin prevederile art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală că recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 385⁹, iar instanța este obligată ca, în afara temeiurilor invocate și cererilor formulate de recurent, să examineze întreaga cauză sub toate aspectele.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că dispozițiile criticate nu contravin principiului reglementat de art. 16 din Constituție, întrucât nu creează privilegii și discriminări în raport cu criteriile egalității în drepturi înscrise în art. 4 din Constituție. Stabilirea competențelor instanțelor judecătorești este atributul exclusiv al legiuitorului, astfel cum se prevede în art. 126 alin. (2) din Constituție, iar instituirea unei competențe personale nu se face în mod discriminatoriu, ci în raport cu specializarea cerută de calitatea oficială a persoanei în cauză. Dispozițiile legale criticate nu încalcă, în opinia Guvernului, nici dreptul de acces la justiție, deoarece nu înlătură posibilitatea inculpaților de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege. De asemenea, posibilitatea exercitării unei singure căi de atac

împotriva hotărârilor pronunțate de aceste instanțe nu reprezintă o încălcare a art. 16 și 21 din Legea fundamentală, deoarece principiul egalității în drepturi nu înseamnă uniformitate, iar, în acest context, dreptul de acces la justiție nu presupune accesul la toate structurile judecătorești. În ceea ce privește susținerea autorului excepției, în sensul că prevederile art. 28¹ pct. 1 lit. b) și art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală ar contraveni dispozițiilor art. 53 și 124 din Legea fundamentală, Guvernul apreciază că aceasta nu poate fi primită, întrucât nu se poate vorbi de dreptul de a fi judecat de o anumită instanță, ci de dreptul de a fi judecat de instanța competentă potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală, or acest ultim drept nu este restrâns. În concluzie, Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că nu poate fi reținută neconstituționalitatea dispozițiilor de lege criticate față de prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece situația juridică a anumitor categorii de persoane (în speță, notarii publici) justifică aplicarea unui tratament juridic diferit. Totodată, stabilirea competenței, inclusiv a celei după calitatea persoanei, precum și reglementarea utilizării căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești sunt atributul exclusiv al legiuitorului, conform art. 126 alin. (2) din Constituție, iar acesta poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale și diferite de procedură, ceea ce nu este contrar principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, atât timp cât aceste reguli asigură egalitatea cetățenilor. Se mai arată că dispozițiile de lege criticate nu contravin nici prevederilor art. 21 din Constituție, referitoare la accesul liber la justiție, întrucât acesta nu presupune, în toate cazurile, accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) și art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală față de dispozițiile art. 53 și ale art. 124 alin. (2) din Constituție, apreciază că textele constituționale invocate nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b) și ale art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 28¹ pct. 1 lit. b): „*Curtea de Apel: 1. judecă în primă instanță: [...]*”

b) infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii și tribunale, de procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanțe, precum și de notarii publici.”;

— Art. 385¹ alin. 1 lit. c): „Pot fi atacate cu recurs: [...]”

c) sentințele pronunțate de curțile de apel și Curtea Militară de Apel.”

Autorul excepției de neconstituționalitate a criticat dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b) și ale art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, referitoare la competența Curții de Apel și, respectiv, limitarea folosirii căii de atac a recursului numai pentru o anumită categorie de sentințe, și anume sentințele pronunțate de curțile de apel și Curtea Militară de Apel, susținând că aceste prevederi sunt contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (1) și (2), art. 53 alin. (1), art. 124 alin. (2) și art. 129 din Constituție, republicată, dispoziții care reglementează egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, înfăptuirea justiției și folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece acestea nu conțin privilegii sau discriminări în raport cu criteriile egalității în drepturi înscrise în art. 4 din Constituție, iar situația juridică a anumitor categorii de persoane (în speță, notarii publici) justifică aplicarea unui tratament diferit, în scopul unei mai bune înfăptuiri a justiției. De altfel, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa că art. 16 din Constituție vizează „egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui”. (Decizia nr. 25 din 23 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 1 aprilie 1999). Totodată, este de observat că stabilirea competenței instanței de judecată nu impiedică asupra modului de desfășurare a procesului penal, respectării principiilor și garanțiilor impuse de Codul de procedură penală.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) și art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, ridicată de Gheorghe Igna în Dosarul nr. 2.873/2003 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 octombrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

2. Se constată, de asemenea, că textele de lege criticate nu încalcă nici prevederile art. 21 și nici pe cele ale art. 129 din Constituție, câtă vreme accesul liber la justiție este asigurat prin posibilitatea părților de a se adresa instanței de judecată și de a declara recurs împotriva hotărârii instanței de fond, exercitarea dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime nefiind îngrădită prin stabilirea unei singure căi de atac (recursul). În acest sens, Curtea Constituțională a reținut, în mod constant, în jurisprudența sa că accesul la justiție nu presupune, în toate cazurile, accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege. De altfel, dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b) și ale art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, în raport de prevederile art. 21 din Constituție. Statuând în sensul constituționalității textelor criticate, Curtea a reținut că „faptul de a nu putea folosi, în cauză, calea de atac a apelului nu afectează drepturile procesuale ale inculpatului, având în vedere dispozițiile art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală, care prevăd că recursul, în acest caz, nu se limitează la motivele de casare enumerate de art. 385⁹ din Codul de procedură penală, iar instanța este obligată să examineze întreaga cauză sub toate aspectele” (Decizia nr. 156 din 17 aprilie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 26 mai 2003). În plus, stabilirea competenței, inclusiv a celei după calitatea persoanei, precum și reglementarea utilizării căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești sunt atributul exclusiv al legiuitorului, conform prevederilor art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție.

3. În sfârșit, nu poate fi primită nici critica întemeiată pe dispozițiile art. 53 și ale art. 124 alin. (2) din Constituție, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și, respectiv, egalitatea și imparțialitatea actului de justiție, deoarece, astfel cum s-a arătat și în punctul de vedere al Guvernului, nu se poate vorbi despre dreptul de a fi judecat de o anumită instanță, ci despre dreptul de a fi judecat de instanța competentă determinată potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală, or acest ultim drept nu este restrâns prin textele legale criticate.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 464

din 28 octombrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Dana Titian	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „General Shop” — S.R.L. în Dosarul nr. 1.869/2004 al Judecătoriei Bacău.

La apelul nominal lipsesc părțile, procedura de judecată fiind legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale ale art. 16, norma fiind aplicabilă fără discriminări tuturor persoanelor care se încadrează în ipoteza acesteia. În ceea ce privește invocarea art. 23 din Constituție, critica fundamentată pe acest temei nu poate fi primită, întrucât prevederea constituțională nu are legătură cu dispozițiile art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 iunie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 1.869/2004, **Judecătoria Bacău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „General Shop” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că, „având în vedere principiul colegialității, care guvernează organizarea judecătorească, cererea de recuzare trebuie soluționată de o altă instanță decât cea în cadrul căreia s-a făcut cererea de recuzare”.

Judecătoria Bacău arată că relațiile de colegialitate, ca relații personale și de serviciu, nu au nimic în comun cu principiul colegialității în formarea completelor de judecată. Astfel, judecătorul, chiar coleg cu cel recuzat, este independent de acesta și se supune numai legii.

Soluționarea cererii de recuzare nu aduce atingere egalității în drepturi a cetățenilor și, cu atât mai puțin, libertății individuale a persoanei, normele constituționale fiind invocate de către autorul excepției fără a motiva contradicția cu textul de lege criticat.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost

comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, s-a solicitat punctul de vedere al Avocatului Poporului.

Guvernul consideră că, întrucât cererea de recuzare are ca scop numai rezolvarea unui incident procedural, și anume înlăturarea din completul de judecată a judecătorului vizat de situațiile prevăzute la art. 27 din Codul de procedură civilă, se justifică pe deplin competența stabilită de textul de lege criticat, procedura simplă și operativă, în camera de consiliu, fără dezbateri contradictorii. Așadar, competența de soluționare a cererii de recuzare este în concordanță cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*. În acest cadru, desigur, primează asigurarea, fără întârziere, a alcătuirii legale a instanței investite cu judecarea fondului cauzei.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dispozițiile criticate necontravenind prevederilor art. 16 din Constituție, întrucât textul de lege criticat este aplicabil oricărei părți din proces care a formulat cerere de recuzare, fără discriminări sau privilegii. Instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ceea ce privește procedura de judecată a cererilor de recuzare, nu încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii și autorităților publice, atât timp cât se asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea acestora.

În ceea ce privește susținerile autorului excepției privind încălcarea art. 23 din Constituție, se arată că dispozițiile referitoare la libertatea individuală nu au legătură cu art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctul lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care are următorul conținut: *„Recuzarea judecătorului se hotărăște de instanța respectivă, în alcătuirea căreia nu poate să intre cel recuzat.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă următoarele prevederi constituționale:

— Art. 16 alin. (1) și (2): „(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) *Nimeni nu este mai presus de lege.*”;

— Art. 23: „(1) *Libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile.*

(2) *Percheziționarea, reținerea sau arestarea unei persoane sunt permise numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege.*

(3) *Reținerea nu poate depăși 24 de ore.*

(4) *Arestarea preventivă se dispune de judecător și numai în cursul procesului penal.*

(5) *În cursul urmăririi penale arestarea preventivă se poate dispune pentru cel mult 30 de zile și se poate prelungi cu câte cel mult 30 de zile, fără ca durata totală să depășească un termen rezonabil, și nu mai mult de 180 de zile.*

(6) *În faza de judecată instanța este obligată, în condițiile legii, să verifice periodic, și nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive și să dispună, de îndată, punerea în libertate a inculpatului, dacă temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat sau dacă instanța constată că nu există temeiuri noi care să justifice menținerea privării de libertate.*

(7) *Încheierile instanței privind măsura arestării preventive sunt supuse căilor de atac prevăzute de lege.*

(8) *Celui reținut sau arestat i se aduc de îndată la cunoștință, în limba pe care o înțelege, motivele reținerii sau ale arestării, iar învinuirea, în cel mai scurt termen; învinuirea se aduce la cunoștință numai în prezența unui avocat, ales sau numit din oficiu.*

(9) *Punerea în libertate a celui reținut sau arestat este obligatorie, dacă motivele acestor măsuri au dispărut, precum și în alte situații prevăzute de lege.*

(10) *Persoana arestată preventiv are dreptul să ceară punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune.*

(11) *Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.*

(12) *Nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii.*

(13) *Sancțiunea privativă de libertate nu poate fi decât de natură penală.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispoziția legală criticată determină competența de soluționare a cererii de recuzare, incident procedural ce

intervine în desfășurarea normală a procesului civil. Textul de lege instituie regula potrivit căreia recuzarea se soluționează de instanța sesizată cu acțiunea principală, judecătorul recuzat neputând participa la alcătuirea completului care se va pronunța asupra cererii de recuzare.

Curtea reține că motivarea criticii se limitează la indicarea celor două texte constituționale de referință, fără a evidenția în ce constă pretinsa relație de contrarietate dintre acestea și norma dedusă controlului.

În ceea ce privește primul text constituțional care instituie principiul egalității de tratament în fața legii și a autorităților publice, în măsura în care norma legală criticată nu operează nici o distincție între subiectele de drept supuse incidenței sale, susținerea pretinsului său caracter discriminatoriu este lipsită de temei și nu poate fi primită.

Referitor la cel de al doilea text constituțional care consacră principiul inviolabilității libertății individuale și al siguranței persoanei, invocarea sa, cu titlu de text de referință, este lipsită de relevanță, obiectul și sfera de aplicare ale acestuia fiind cu totul altele decât cele ale reglementării legale criticate, ceea ce exclude *de plano* posibilitatea oricărei coliziuni între ele.

Aparent fără legătură cu prevederile constituționale de referință invocate, autorul excepției face trimitere la „principiul colegialității, care guvernează organizarea judecătorească” și care, în opinia sa, ar impune judecarea cererii de recuzare de o altă instanță decât cea în cadrul căreia s-a făcut cererea de recuzare. Or, Curtea constată că sistemul colegial reprezintă o problemă de organizare judecătorească referitoare la alcătuirea completelor de judecată din mai mulți judecători. Acest principiu oferă garanția imparțialității actului de justiție, prin aceea că soluția adoptată este rezultatul confruntării de opinii și argumente, în cadrul deliberării care o precedă, hotărârea dând expresie punctului de vedere unanim sau majoritar. Așa fiind, întrucât acest principiu, în accepțiunea sa tehnică, nu are nici o legătură cu reglementarea competenței și a modului de soluționare a cererii de recuzare, este de presupus că respectivul autor l-a utilizat într-o altă accepțiune, de altfel improprie, și anume aceea de „relație de colegialitate”, sens în care ar putea constitui un virtual impediment la soluționarea obiectivă a unei cereri de recuzare de către colegii celui recuzat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „General Shop” — S.R.L. în Dosarul nr. 1.869/2004 al Judecătorei Bacău.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 octombrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

REPUBLICĂRI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂREA GUVERNULUI Nr. 869/2001

privind organizarea și funcționarea Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie*)

Art. 1. — (1) Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie este instituție publică cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Economiei și Comerțului, care funcționează în coordonarea ministrului economiei și comerțului.

(2) Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie exercită, în numele Ministerului Economiei și Comerțului, atribuțiile acestuia de instituție publică implicată în procesul de privatizare din domeniul său de activitate.

(3) Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie derulează, în numele Ministerului Economiei și Comerțului, activitățile legate de exercitarea calității de acționar al statului la societățile și companiile naționale, precum și la celelalte societăți comerciale din portofoliul acestuia, în limitele competențelor aprobate prin ordin al ministrului economiei și comerțului.

Art. 2. — Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie are sediul în municipiul București, Calea Victoriei nr. 152, sectorul 1.

Art. 3. — În exercitarea funcțiilor Ministerului Economiei și Comerțului de instituție publică implicată în domeniul privatizării și de acționar al statului la societățile și companiile naționale, precum și la celelalte societăți comerciale din portofoliul acestuia, Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie îndeplinește următoarele atribuții principale:

a) asigură aplicarea strategiei Guvernului privind realizarea procesului de restructurare și privatizare a societăților comerciale din portofoliul Ministerului Economiei și Comerțului;

b) stabilește și pune în aplicare măsurile necesare pentru realizarea, în condițiile legii, a procesului de privatizare a societăților comerciale din portofoliu și colaborează cu colectivele de management pentru restructurare și privatizare ale societăților comerciale înființate în acest sens;

c) asigură pregătirea societăților comerciale din portofoliu pentru privatizare, stabilește metodele de privatizare și realizează privatizarea, inclusiv vânzarea directă sau prin agenți de privatizare a acțiunilor emise de societăți comerciale;

d) realizează controlul postprivatizare al îndeplinirii clauzelor din contractele de vânzare-cumpărare de acțiuni, împreună cu direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Economiei și Comerțului, după caz;

e) colaborează cu Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului la fundamentarea politicilor și la elaborarea proiectelor de acte normative în domeniul privatizării și restructurării;

f) elaborează și promovează prin ordin al ministrului economiei și comerțului, cu respectarea cadrului legal specific, proceduri de vânzare de acțiuni, de lichidare a societăților comerciale, precum și alte proceduri ori instrucțiuni privind domeniul său de activitate;

g) participă la elaborarea strategiei anuale privind restructurarea și privatizarea societăților comerciale din portofoliul Ministerului Economiei și Comerțului;

h) participă la elaborarea Programului anual de privatizare al Ministerului Economiei și Comerțului, care se avizează de Colegiul Ministerului Economiei și Comerțului și se supune spre aprobare Guvernului;

i) elaborează anual sau ori de câte ori este necesar rapoarte privind activitatea de privatizare, restructurare și acordare de asistență financiară, pe care le prezintă spre analiză Colegiului Ministerului Economiei și Comerțului;

j) elaborează elementele principale ale contractului de mandat ce se încheie cu agenți de privatizare în vederea vânzării participațiilor statului la societățile comerciale din portofoliu, care se avizează de Colegiul Ministerului Economiei și Comerțului și se supune spre aprobare ministrului economiei și comerțului;

k) fundamentează și propune acordarea de facilități la realizarea transferului de proprietate din sectorul de stat în cel privat, care se avizează de Colegiul Ministerului Economiei și Comerțului și se supune spre aprobare Guvernului;

l) asigură, potrivit legii, finanțarea programelor de restructurare și reorganizare aprobate de Ministerul Economiei și Comerțului pentru agenții economici din sectorul producției de apărare, aflați în portofoliul său, din veniturile extrabugetare încasate de Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie;

m) asigură, potrivit legii, aplicarea măsurilor pe perioada administrării speciale și derulării procedurii de supraveghere financiară în perioada de privatizare a societăților comerciale din portofoliu;

n) îndeplinește orice alte atribuții stabilite de conducerea Ministerului Economiei și Comerțului, care decurg din dispozițiile legale aplicabile instituțiilor publice implicate în procesul de privatizare, sau în legătură cu exercitarea calității de acționar a statului la societățile și companiile naționale, precum și la celelalte societăți comerciale din portofoliu.

Art. 4. — (1) Conducerea Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie este asigurată de un șef de oficiu și de un adjunct al șefului de oficiu, numiți prin ordin al ministrului economiei și comerțului.

(2) Șeful Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie conduce întreaga activitate a instituției, asigură

*) Republicată în temeiul art. II din Hotărârea Guvernului nr. 347/2004 pentru modificarea alin. (4) al art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 869/2001 privind organizarea și funcționarea Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 24 martie 2004, dându-se textelor o nouă numerotare.

Hotărârea Guvernului nr. 869/2001 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 17 septembrie 2001.

Ulterior adoptării, a fost modificată și completată prin Hotărârea Guvernului nr. 620/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 10 iunie 2003.

îndeplinirea atribuțiilor ce revin oficiului și îl reprezintă în raporturile cu ministerele și cu alte organe de specialitate ale administrației publice centrale, cu autoritățile administrației publice locale, cu instituții publice și organizații, precum și cu alte persoane juridice și fizice, în limita competențelor acordate de ministrul economiei și comerțului.

(3) În exercitarea atribuțiilor sale șeful Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie emite decizii.

(4) Șeful Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie poate delega dreptul de semnătură adjunctului șefului de oficiu sau directorilor generali.

(5) În exercitarea atribuțiilor de serviciu șeful Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie este asistat de Comitetul director, format din adjunctul șefului oficiului, directorii generali/directorii din cadrul Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie, precum și de consilierul șefului oficiului.

Art. 5. — (1) Structura organizatorică a Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) În cadrul structurii organizatorice, la propunerea șefului Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie și prin ordin al ministrului economiei și comerțului se pot constitui servicii, birouri și alte compartimente și se poate stabili numărul posturilor de conducere.

(3) Sarcinile compartimentelor și ale personalului din aparatul Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare aprobat prin ordin al ministrului economiei și comerțului.

(4) Numărul maxim de posturi din aparatul propriu al Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie, incluzând conducerea acestuia, este de 90. Numărul de posturi necesare pentru fiecare direcție generală, direcție și compartiment din structura organizatorică a Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie se stabilește prin ordin al ministrului economiei și comerțului.

(5) Salarizarea și alte drepturi privind personalul Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie vor fi stabilite prin ordin al ministrului economiei și comerțului în conformitate cu prevederile legale aplicabile instituțiilor cu venituri extrabugetare implicate în procesul de privatizare, în limitele și în condițiile stabilite pentru personalul Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului.

(6) Salarizarea și alte drepturi pentru șeful de oficiu vor fi stabilite la nivelul vicepreședintelui Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului, iar pentru adjunctul șefului de oficiu, la nivelul șefului de departament din cadrul Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului.

Art. 6. — În conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2001 finanțarea organizării și funcționării Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie și a activităților sale legate de privatizare se face din venituri extrabugetare, încasate din vânzarea acțiunilor emise de societățile și companiile naționale și de celelalte societăți comerciale la care Ministerul Economiei și Comerțului, în calitate de reprezentant al statului, își exercită drepturile ce decurg din calitatea de acționar, și din dividendele realizate de acestea, cuvenite Ministerului Economiei și Comerțului, inclusiv cele realizate în anul

2000 și nevărsate până la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2001*).

Art. 7. — Veniturile încasate de Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie din vânzarea acțiunilor emise de societățile și companiile naționale, precum și de celelalte societăți comerciale și din dividende, conform art. 6, urmează regimul juridic prevăzut la art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, aprobată prin Legea nr. 44/1998, cu modificările și completările ulterioare, coroborată cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38/2000 privind unele măsuri pentru diminuarea datoriei publice interne**).

Art. 8. — (1) Activitățile Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie privind gestiunea și administrarea participațiilor statului, precum și cele privind privatizarea și restructurarea se vor desfășura pe baza instrucțiunilor aprobate prin ordin al ministrului economiei și comerțului.

(2) Controlul respectării de către Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie a cadrului juridic aplicabil în domeniul său de activitate se realizează de Ministerul Finanțelor Publice, potrivit legii.

Art. 9. — (1) În vederea realizării privatizării și restructurării societăților comerciale din portofoliul Ministerului Economiei și Comerțului, Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie are dreptul să contracteze servicii de asistență de specialitate în domeniu cu persoane fizice și juridice din țară sau din străinătate.

(2) Pentru vânzarea acțiunilor la bursele de valori, pe alte piețe organizate, naționale ori internaționale, Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie poate încheia contracte cu societăți de valori mobiliare. Pentru transferul și vânzarea unor pachete de acțiuni pe piața de capital internațională, în baza certificatelor de depozit sau a altor instrumente financiare utilizate pe această piață, contractele se vor putea încheia cu băncile de investiții.

(3) În vederea protejării și apărării intereselor statului ca acționar și a intereselor Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie, ca instituție publică implicată în procesul de privatizare, în fața instanțelor judecătorești și arbitrale, din țară și din străinătate, a organelor de cercetare penală și a altor instituții ale statului, precum și pentru acordarea de asistență juridică de specialitate pentru selectarea consultanților și pentru toate operațiunile, actele și faptele desfășurate în vederea realizării obiectului de activitate prevăzut de lege, Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie are dreptul să încheie contracte de asistență juridică și de reprezentare cu firme de avocatură române și străine. În funcție de importanța proiectului și cu încadrarea cheltuielilor în limita bugetului aprobat pot fi angajate una sau mai multe firme de avocatură.

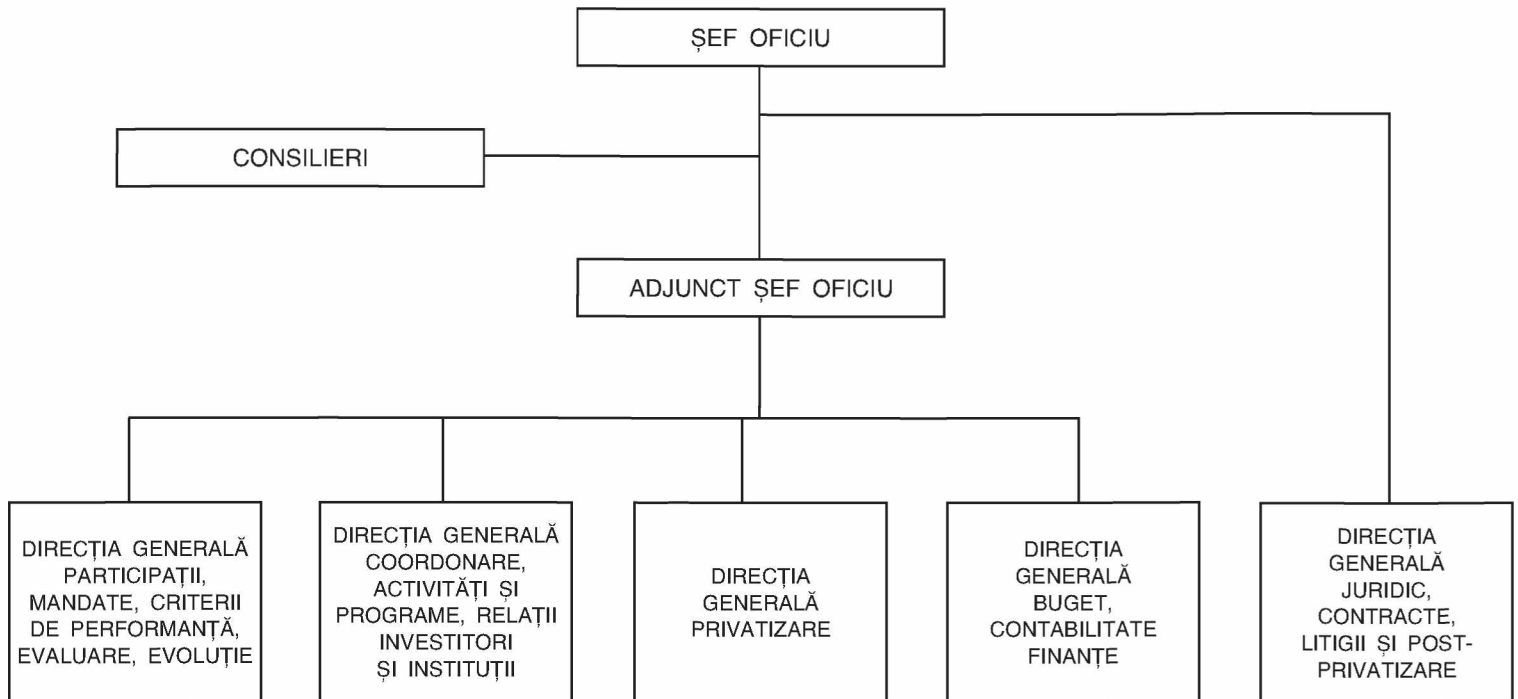
(4) Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie are dreptul să încheie contracte de publicitate cu firme specializate, în scopul efectuării de publicitate procesului de privatizare din România, pentru atragerea de investitori din țară și din străinătate în vederea accelerării vânzării participațiilor statului la societățile comerciale din portofoliul Ministerului Economiei și Comerțului.

Art. 10. — Pentru activitățile specifice Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie dispune de un parc auto propriu de 7 autoturisme.

*) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2001 a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 552/2001.

***) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38/2000, aprobată prin Legea nr. 315/2001, a fost abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2003 privind utilizarea veniturilor din privatizare și din valorificarea activelor bancare neperformante, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 26 octombrie 2003.

MINISTERUL ECONOMIEI ȘI COMERȚULUI
OFICIUL PARTICIPAȚIILOR STATULUI ȘI PRIVATIZĂRII ÎN INDUSTRIE*)

*) Organizat în subordinea Ministerului Economiei și Comerțului și în coordonarea ministrului economiei și comerțului.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”